

1

Laila

Ant Lailos naktinio stalelio tebestovi įrėminta nuotrauka, kurios ji dar nesugebėjo — o gal tiesiog nepanoro — atsikratyti. Keturi veidai susiglaudę priešais turistų lankomą milžinišką akvariumą kažkokioje užsienio šalyje — dabar ji net neprisimena kokioje, o jiems už nugarų tuščiais žvilgsniais spokso būrelis didžiulių dryžuotų vaivorykščiuojančių žuvų. Violeta vienu pirštu užrietusi nosį ir nutempusi apatinius akių vokus, kad atrodytų kaip groteskiška vaškinė statula; dryžuota palaidine vilkinti Selė irgi nutaisiusi juokingą išraišką; nors tada jai turėjo būti trylika, ji maivėsi kiek droviau. Laila veltui šypsosi vildamasi, kad, nepaisant visko, kas ir taip kaip ant delno, turės mielą šeimos nuotrauką; Deno šypsenos žvilgsnyje nematyti, jo veidas paslaptingas, jis uždėjęs ranką ant marškinėliais pridengto Violetos peties.

Rytais ji pirmiausia ir pamato šią paskutinę šeimos nuotrauką, o vakarais ją žvilgsnis kliudo paskutinę, ir nors Laila žino, jog šį atvaizdą reikėtų padėti kur nors atokiau, kad jis nenuspalvintų visos dienos atitinkamomis spalvomis, dėl kažkodėl neaiškos priežasties dar negali įkišti tos nuotraukos į stalčių. Kartais, kamuojant nemigai, ji žiūri, kaip miegamojo lubomis keliauja mėnesienos spinduliai, tada dirsteli į nuotrauką ir ilgesingai mąsto apie šeimą, kurią galėjo turėti, apie atostogų nuotraukas, kurių niekada nebus — nebus lietingų savaitgalių Kornvalyje, egzotiškų paplūdimių, po kuriuos jie galėtų vaikštinėti baltai apsirengę, atvaizdų, nebus įamžintų smagių diplomo įteikimo švenčių prie kokio nors universiteto raudonų plytų pastato, nebus ir Selės vestuvių nuotraukų, kuriose šalia dukros puikuotųsi išdidūs tėvai; tokiomis valandėlėmis jai prieš akis praslenka vaiduokliški, efemeriški gyvenimo, kuris tiesiog nežinia kur išgaravo, vaizdiniai.

Ir kartais jai taip norisi paimti didelį gumulą lipnios, tąsios „Blu Tack“ masės ir tēkšti Denui į veidą.

Kai paskambina Anuška, Laila bando įveikti užsikimšusį vamzdį pirmo aukšto tualete. Jiedu su Denu prieš dvejus su puse metų pirko šį namą — didelį, rimto remonto besiprašantį „šarmingą“ (tai nekilnojamojo turto agento sumanytas frazės „niekas kitas jo ir nepirkė“ pakaitalas) būstą žalioje šiaurės Londono dalyje. Tuomet ją pakerėjo kelių dešimtmečių senumo mėtų žalumo ir aviečių raudonumo vonios kambariai; vonios kambariai ir gėlėti sienų apmušalai atrodė žavingi ir neįprasti. Vaikštinėdami po kambarius jiedu garsiai įsivaizdavo, kaip namas atrodys, kai visi

darbai bus baigti. Nors, nuosekliai viską permaščiusi, Laila galėtų pasakyti, kad tik ji garsiai įsivaizdavo, o Denas abejingai numykdavo „mhm, mhm“ ir vogčiomis vis dirsčiodavo į telefoną.

Jau kitą dieną po to, kai jiems buvo įteikti raktai, žavinga ir neįprasta santechnika nutarė pademonstruoti savo tikrąjį veidą, kelis kartus piktdžiugiškai užsikimšdama, o paskui išspjaudama pliūpsnius vandens. Rožiniame vonios kambaryje, tame, kuriuo naudojasi mergaitės, kanalizacijos pompa ir vielinis gyvatukas dabar padėti prie klozeto bakelio ir laukia Lailos (nes, savaime suprantama, tai Lailos darbas), kad būtų po ranka, kai ir vėl prireiks susigrumti su klozeto gelmėse įsispraudusiu balažin koku kamščiu.

— Laila, mieloji! Kaip gyvuoji?

Anuškos balsas prislopsta, Laila tegirdi: *Ne, Greise, skaisčiai raudonų gvazdikų nenoriu. Tokios vulgarios gėlės... Ne, kategoriškai ne, jokių gerberų. Ji nekenčia gerberų.*

Laila pasilenkia ir nosimi paliečia laisvų rankų įrangos mygtuką. O tada praranda žadą, nes vandens pliūpsnis apipila ranką ir prabėga pro guminės pirštinės riešą.

— Puikiai! Šauniai! — sako ji. — O jūs?

— Kaip visada, smagiai kaunuosi dėl savo nuostabiųjų rašytojų. Vėl reikia paskirstyti išmokas už kūrinį panaudą. Pinigai turėjo būti sumokėti praėjusią savaitę, bet Greisė nėščia ir nesiliauja vemti. Atvirai šnekant, išnešiau jau tris šiukšlių dėžes. Jų turinys — rimtas pavojus sveikatai.

Apačioje įkyriai loja šuo Truantas. Jis loja ant visų — ant voverių sode ir balandžių, šiukšliavežių, atsitiktinių praeivių, ant oro.

— Oi, kaip miela, — sako Laila užsimerkdama, gilyn kišdama gyvatuką. — Na, kalbu apie nėštumą, ne apie vėmimą.

— Tiesą sakant, nelabai, mieloji. Tai lyg baisi rakštis subinėj. Niekaip nesuprantu, kodėl tos merginos vis gimdo ir gimdo. Asistentės tik keičiasi ir keičiasi. Jau imu galvoti, ar tik čia nebus kuo nors dėta vėdinimo sistema. O kaip laikosi tavo mielosios mergaitės?

— Puikiai. Jos laikosi puikiai, — sako Laila.

Švelniai tariant, nieko puikaus. Per pusryčius Selė apsipylė ašaromis kažką pamačiusi instagrame, o kai Laila paklausė, kas atsitiko, Selė atsakė, kad ji nė velnio nesupras, ir iškiūtino į mokyklą. Violeta perliejo Lailą aršaus siuto sklidinu žvilgsniu, išgirdusi patikinimą, kad taip, ketvirtadienį jai reikės eiti pas tėtį, nes tą vakarą numatytas jų susitikimas, o paskui tylėdama nusliuogė nuo taburetės ir nė žodžio nepratarė visą kelią iki mokyklos.

— Gerai, gerai, — išsiblaškiusi kartoja Anuška; tikriausiai taip pat būtų sureagavusi ir į žinią, kad šįryt joms abiem buvo nukirstos galvos. — Taigi dabar pakalbėkime apie tą rankraštį.

Laila ištraukia iš klozeto gyvatuką. Vanduo vis dar pakilęs, kone siekia unitazo

kraštą. Ji nusitraukia gumines pirštines ir atsiremia į spintelę. Girdi, kad Truantas tebeloja, ir svarsto, ar kaimynams reikėtų nunešti dar vieną butelį vyno. Per pastaruosius tris mėnesius nunešė septynis, taip bandydama išvengti atvirai reiškiamos jų neapykantos.

— Kada galėsi man ką nors atsiųsti? Praėjusį mėnesį kalbėjai labai užtikrintai.

Laila išpučia skruostus.

— Aš... aš rašau.

Trumpa pauzė.

— Žinai, mieloji, nenoriu pasirodyti per griežta, — sako Anuška ganėtinais rūšiais, — bet tu mus maloniai apstulbinai parašiusi „Atkūrimą“. O kai Denas prikūrė tų nesąmonių, pardavimai smagiai šoktelėjo. Manychiau, bent už tai turėtume būti jam dėkingos. Bet mes juk nenorime vėl tapti nematomos, ką? Nenorime taip užgaišti, kad man tektų tave pristatinėti kaip debutantę.

— Aš... labai greitai viską baigsiu.

— Kaip greitai?

Laila dairosi po vonią.

— Po šešių savaitių?..

— Sutarkime po trijų. Mieloji, tobulybės neprašau. Man tik reikia idėjos, kad žinočiau, ką darai. Ar vis dar galiu tikėtis laimingo vienišės gyvenimo vadovo?

— Ee... taip.

— Daugybė patarimų, kaip puikiai gyventi, kai nuo nieko nepriklausai? Smagios istorijos apie pasimatymus? Vienas kitas pikantiškas anekdotas apie seksą vienišaujant?

— Oo, taip. Apie visa tai ir rašau.

— Laukiu nesulaukiu. Jau dabar netveriu smalsumu. Su malonumu kartu su tavimi leisiuosi į nuotykius! *Oooi, Greise, dėl Dievo, tik ne į naują šukšliadėžę...* Man jau reikia eiti. Lauksiu tavo elektroninio laiško. Visiems linkėjimai!

Laila baigia pokalbį ir spokso į unitazą, mintyse skatindama vandenį kuo greičiau nyslūgti. Vos atsisėdusi išgirsta, kad laiptais lipa Bilas. Laiptų aikštelėje jis sustoja; ji girdi, kad jis ilsisi, prieš lipdamas toliau. Jis ir mama gyveno 1950-aisiais statytame vieno aukšto name dešimt minučių kelio nuo čia; jų namuose buvo mažai baldų, kambariai šviesūs, be jokių užkaborių; Bilui šie keli aukštai grioždiškame sukežusiame name — kasdienis iššūkis.

— Brangute?

— Aha? — Laila nutaiso giedrą, linksmą veidą.

— Man labai nesmagu pranešti, bet kaimynai ir vėl skundžiasi šunimi. Ir dar... pro virtuvės lubas sunkiasi kažkokia bjaurastis.

Iškviestas budintis santechnikas sucaksėjo liežuviu, atlupo keturias grindų lentas ir

nustatė, kad prakiuro kanalizacijos vamzdis. Jis išleido iš bakelio vandenį, pareiškė, kad jai teks keisti visą sistemą: „Sakau jums, neįsivaizduoju, kaip galėtumėte ir toliau gyventi su tokia vonia. Mano seneliai jaunesni nei ši įranga“, išgėrė du puodelius saldžios arbatos ir nulupo tris šimtus aštuoniasdešimt svarų. Tokias sumas ji jau praminė mersedeso mokesčiu. Bet koks prekeivis ar meistras, pamatęs kieme stovintį brangų senovinį sportinį automobilį, prie jau parengtos sąskaitos kaipmat prideda dvidešimt penkis procentus.

— Vadinasi, dėl to vamzdžio ir kimšosi kanalizacija? — paklausė Laila, baksnodama kredito kortelės kodo skaičiukus ir stengdamasi neskaičiuoti žalos, kurią patirs šio mėnesio biudžetas.

— Ne-a. Priežastis turėtų būti kita, — atsako santechnikas. — Vis dėlto akivaizdu, kad tualetu negalite naudotis. Reikės keisti visą vonios santechninę įrangą. Jeigu jau pradėsite darbus, būtų pravartu pakeisti ir kelias grindų lentas. Dabar galiu net nykštį už jų užkišti.

Kai Laila jam pavymui uždarė duris, pajuto ant peties įdiržusį Bilo delną.

— Viskas susitvarkys, — pasakė, lengvai spustelėjęs petį. Matuojant Bilo masteliu, tai turėjo reikšti stiprią emocinę paramą. — Žinai, galėčiau padėti.

— Neprireiks, — atsakė ji, su šypsena atsisukdama. — Man viskas gerai. Viskas puiku.

Jis tyliai atsiduso, apsisuko ir nuslinko į savo kambarį.

Bilas čia gyvena jau devynis mėnesius; atsikraustė netrukus po jos mamos mirties. Kadangi Bilas yra Bilas, jis isteriškai neraudojo, nebadavo, nesėdėjo apleidęs namų. Jis tiesiog tyliai susigūžė savin, vis traukėsi ir traukėsi, kol visai nebepriminė buvusio stamantraus baldžiaus, kurį ji pažinojo tris dešimtmečius, ir galiausiai pavirto į šešėlį.

— Man jos trūksta, — sakydavo jis, kai Laila užsukdavo išgerti arbatos, pasisukiodavo po kambarius, bandydama pernelyg tyliems namams įkvėpti energijos.

— Suprantu, Bilai, — atsakydavo ji. — Ir aš jos ilgiuosi.

Tiesą sakant, ir Lilai prastokai sekėsi dorotis su netektimi. Kai Denas pareiškė, kad išeina, ją ištiko šokas. Galiausiai sužinojusi apie Mardžą, ji suprato, kad Deno išėjimas, palyginti su šiuo faktu, — tik tolimas griausmo aidas, kuris beveik visai jos nepaveikė. Pirmus šešis mėnesius ji beveik visai nemiegojo, galvoje sukuriavo nuodijančios mintys. Galų gale pavyko sumegzti siūlų galus, permąstyti vienas kitam mėtytus kaltinimus, užklupdavusias baimes ir aršų pyktį, milijonus neišsakytų įrodymų, iš kurių Denui kažin kaip vis pavykdavo išsisukti: „Tik ne vaikams girdint, Laila, gerai?“

O paskui, vos po kelių mėnesių, visas baisybes užgožė staigi Frančeskos mirtis. Taigi, kai ji pasiūlė Bilui kurį laiką atsikraustyti pas ją, jiedu puolė vienas kitą įtikinėti, kad visa tai tik dėl to, jog Lilai su mergaitėmis praverstų pagalba buityje, kol ji prisitaikys prie vienišos mamos gyvenimo. Bilas savo namo nepardavė ir beveik

kasdien eidavo į dailią pašiūrę sodo gale taisyti kaimynų kėdžių ir švitriniu popieriumi gludinti pakaitinių laiptų turėklų statramsčių, kad Lailos namuose vaikai nekritinėtų pro turėklų tarpus. Nė vienas iš jų nesiaiškino, kada jis ketina grįžti namo. Jis nestojo skersai kelio Lailos gyvenimui (kokiam gyvenimui?); ramus Bilo buvimas tam, kas liko iš negausios šeimos, suteikė taip reikalingo stabilumo ir tęstinumo pojūtį. Jis buvo tarsi inkaras bergždžiai plūduriuojančiai jų valtelei; dažniausiai toji valtelė šiek tiek leisdavo vandenį ir vis pakrypdavo tai ant vieno, tai ant kito šono, o kartais atrodydavo, kad jie staiga netikėtai atsidūrė atviroje jūroje.

Laila žingsniuoja į mokyklą. Tai pirma savaitė po ilgų atostogų; Bilas siūlėsi eiti vietoj jos, bet jai reikia padidinti per dieną nueinamų žingsnių skaičių (Lailai kasdien vaidenasi be galo ilgos Mardžės kojos ir vis dar gerai įžiūrimas liemuo). Be to, kad paimtų Violetą, jai reikia išeiti iš namų, o tai reiškia, jog taip galės nuginti šalin kaltės jausmą, kuris užplūsta dėl to, jog neparašė nė vieno puslapio.

Jiedu abu žino, kodėl Bilas siūlosi — Laila negali pakęsti popietinių kelionių į mokyklą. Rytais viskas gerai — visi skuba, ji gali palikti Violetą ir išbėgti. Bet popietės pernelyg skaudžios — kartu su kitomis mamomis trypčiojanti prie mokyklos vartų ji matoma kaip ant delno, nors šunimi stauk. Kai šitaip nutiko, visą mėnesį buvo stebimasi, kraipant galvas — *Turbūt juokauji. Dieve, koks siaubas, labai užjaučiu,* — ar galbūt šnabždamasi už nugaros — *Tiesą sakant, nelabai galėtum jo kaltinti, ar ne?* Ir dar, žinoma, tas anekdotiškai sutapęs laikas — vos prieš dvi savaites buvo pasirodęs „Atkūrimas“ ir daugybė reklaminių interviu apie tai, kaip geriausia atgaivinti santuoką, nuvėsusią blaškantis tarp įsipareigojimų darbe ir vaikų.

Praėjus dviem dienoms po to, kai jis išėjo, Laila paniurusi atžingsniavo į mokyklos aikštelę, kur kitos trys motinos, sukišusios galvas skaitė *Elle* straipsnį, kaip tyčia, pavadintą „Ką dariau, kad mūsų poros nė vandeniui neperlietum“. Pamačiusi Lailą, toji botoksinė ragana Filipa Greiham mikliai užsikišo žurnalą už nugaros ir neva nekaltai sumirksėjo, o dvi jos pakalikės, kurių vardų Laila niekada taip ir neįsiminė, kone kratėsi tyliai kikendamos. *Tikiuosi, kad šią minutę jūsų vyrai iš pasidavinėjančių nepilnamečių berniukų perima antibiotikams atsparios venerinės ligos užkratą*, pagalvojo ji ir prisiklijavo šypsenėlę, pasirengusi pasitikti atpėdinančią Violetą, velkančią paskui save kuprinę.

Ištisas savaites ji jautė mokyklos kieme sklandančią sumišusio smalsumo bangą — į ją krypo visų galvos, puse lūpų buvo dalijamasi gandai. Ji vaikščiojo iškėlusį galvą, nors šurpo oda ir nuo priklijuotos šypsenos skaudėjo žandikaulį; toji šypsena per visą veidą buvo tarsi amžinas įšalas. Jos mama tuomet perėmė vaikų švenčių globėjos pareigas ir, važiuodama savo mažuoju citroenu atsivežti svečių, aiškindavo mergaitėms ir jų draugų motinoms, kad Laila turi daug darbo ir prie jų prisidės kitą kartą. Bet mamos jau nebėra.

Lilai ir vėl traukia skrandį; ji pasistato apykaklę, ši dengia ausis, ir, atsistojusi pačiame pasibarsčiusio mamų, auklių ir vieno kito vienišo tėvo būrelio pakraštyje, įbėda žvilgsnį į telefoną — dedasi tikrinanti Tikrai Labai Svarbų Paštą. Šiuo metu tai įprasta procedūra. Arba ji „tikrina paštą“, arba atsiveda ir Truantą, kuris ima isteriškai loti, kai kas nors prieina arčiau nei per dvidešimt jardų.

Rytoj, galvoja ji. Rytoj niekas netrukdytų. Penkiolika po devintos, kai grįšiu, nuvežusi Violetą, sėsiu prie stalo ir neatsistosisu tol, kol parašysiu du tūkstančius žodžių. Ji nusprendžia negalvoti apie faktą, kad per pastaruosius šešis mėnesius lygiai taip pasižada mažiausiai tris kartus per savaitę.

— Taip ir maniau!

Šis džiugus šūksnis atsklinda nuo pulkelio motinų, susibūrusių prie vaivorykštės spalvomis nudažyto suoliuko šalia sūpynių. Tarp jų Laila pamato Mardžą, šioji lenkiasi plačiai išsišiepusi, Filipa jai spusteli alkūnę. Mardža vilki ilgą smėlio spalvos kašmyro paltą ir avi sportbačius; šviesūs plaukai laisvai suimti ir įmantriai susegti didžiuliu vėžlio kiauto segtuku.

— Vadinasi, negėrei pas Niną, tiesa? Uoste užuodžiu tokius dalykus! — juokiasi Filipa. Ji jau spaudžia ranką Mardžai prie pilvo, bet paskui atsisuka, pamato Lailą ir teatrališkai nusigręžia. Be garso sužiobčioja: — O Dieve. *Atsiprašau.*

Sekdama Filipos žvilgsnį, Mardža irgi atsisuka. Išrausta.

Laila visa savo esybe supranta, kas atsitiko, nors smegenys dar nespėjo to užfiksuoti. Nieko nematančiomis akimis ji spokso į telefono ekraną, širdis daužosi. *Ne. Ne. Negali būti. Ne po viso to, ką Denas pasakė. Jis negalėtų mums taip padaryti.* Bet visas abejones išsklaidė Mardžos skruostus užliejęs raudonis.

Lailą pykina. Jai svaigsta galva. Ji neišmano, ką daryti. Apima nenugalimas noras prisišlieti prie medžio, augančio už kelių pėdų, bet ji nenori, kad kitos motinos matytų. Jaučia svilinančius jų žvilgsnius, todėl prispaudžia prie ausies telefoną ir dedasi kalbanti. „Taip! Taip, tikrai! Kaip miela, kad paskambinai! Puiku. Kaip laikaisi?“ Ji kalba toliau nenutuokdama, kokie žodžiai slysta nuo liežuvio; nosisuka, kad daugiau nieko nematytų; galvoje ūžia.

O tada pašoka, kai Violeta timpteli už rankos.

— Brangute! — patraukusi nuo ausies telefoną, pamato šalia dukters stovinčią ponią Tagendhat. — Ar viskas gerai? — klausia kiek per plonu balsu ir kiek per garsiai.

— Kodėl kalbi, kai tau niekas neskambina? — klausia Violeta, suraukusi antakius žiūrėdama į ekraną.

— Jie jau baigė pokalbį, — skuba atsakyti Laila. Jai atrodo, kad tuoj sprogs. Jaučia tokį spaudimą, kad, rodos, kūnas nebeatlaikys.

Ponia Tagendhat vilki įspūdingo ilgo plauko megztinį šikšnosparnio rankovėmis, prie apykaklės prisegtas geltono kartono rankų darbo ženklelis, ant kurio žaliu plonu flomasteriu užrašyta „Su gimtadieniu“.

— Su Violeta kalbėjomės apie naujametį spektaklį. Ar ji jums sakė, kad bus

pasakotoja?

— Šaunu! Šaunu! — sako Laila, per jėgą išspaudusi šypseną.

— Nenorime kurti spektaklio apie Kristaus gimimą, šiais laikais mes tikime visaip. Suprantu, laiko dar labai daug... na, gal ir ne taip labai, keturi mėnesiai, bet juk žinote, kaip ilgai užtrunka viską parengti.

— Žinau! — sako Laila.

— Tu kažkokia keista, — sako Violeta.

— Ir nuo tada, kai Fransis išėjo iš „Emerdeilo“ filmavimų — na, taip, jai nebuvo skirtas nuolatinis vaidmuo, — jūs esate už renginius atsakinga mama. Žodžiu, Violeta mano, kad galėtumėte apsiimti.

— Apsiimti ką?

— Parinkti pagrindiniams personažams drabužius.

— Drabužius, — atkartoja Laila.

— Statysime „Piterio Peno“ adaptaciją.

Mardža atsiskiria nuo kitų motinų būrelio. Ji suima per juosmenį smėlinį paltą ir meta Lailos pusėn nejaukų žvilgsnį, kai mažasis sūnus Hugas tempia ją pro vartus.

— Žinoma! — sako Laila. Kažkur pakaušyje pradeda garsiai ūžti. Per tą ūžesį ji beveik nieko negirdi. Galbūt netgi apsiašarojo, nes dabar viską mato keistai lyg per miglą.

— Tikrai? Nuostabu. Violeta nebuvo tikra, kad sutiksite.

— Jai nepatinka vaikščioti į mokyklą, — sako Violeta.

Laila sukaupia dėmesį ir gręžiasi į dukrą.

— Ką? Nekvailiok, Violeta! Man patinka čia ateiti! Puikiausios akimirkos per visas dvidešimt keturias valandas!

— Praėjusią savaitę už tai, kad mane paimtų iš mokyklos, Selel sumokėjai keturis svarus.

— Ne. Ne. Aš daviau Selel keturis svarus. Jai reikėjo keturių svarų. Prašymas paimti iš mokyklos čia niekuo dėtas.

— Netiesa. Pasakei, jog veikiausiai nusikąsi sau koją, ir tada Selė pažadėjo nueiti, jeigu duosi tiek, kad pakaktų „Costa“ kavinėje nusipirkti kavos su zefyriukais; tu atsakei: „Gera, puiku“, ir...

Ponia Tagendhat šypsosi nebe taip užtikrintai.

— Pakaks, Violeta. Žinoma, ponias Tagendhat. Apsiimsiu. Kaip ir sakėte. Neabejotinai pagelbėsiu!

Jos dešinė ranka tarsi atsiskyrė nuo kūno. Be paliovos mosuoja, tarsi norėdama suteikti žodžiams papildomo svorio.

Ponia Tagendhat plačiai nusišypso.

— Turbūt pradėsime spalio mėnesį, įpusėję trimestrą; jums pakaks tiek laiko parengti kostiumus, tiesa?

— Taip! — sako Laila — Taip! Mums reikia eiti. Truputį skubame. Bet mes...

pasikalbėsime. Būtinai pasikalbėsime. Su... gimtadieniu! — Ji rodo pirštu poniai Tagendhat į krūtinę, paskui apsisuka ir patraukia gatve.

— Kodėl eini čia? — klausia Violeta kone bėgdama, kad neatsiliktų. — Visada einame Frobišerio gatve.

Frobišerio gatve nuėjo Mardža. Lailai atrodo, kad ji nualps ir numirs, jeigu vėl pamatys tą įmantriai suveltą šviesiaplaukę galvą.

— Tiesiog... smagu kartais ką nors pakeisti, — atsako.

— Tu tikrai kažkokia keista, — stebisi Violeta.

Ji sustoja ir traukia iš kuprinės maišelį daržovių traškučių; turbūt Bilas įdėjo vietoje „Monster Munch“ kukurūzų. Jis bando pagerinti jų mitybą. Violeta sulėtina žingsnį ketindama užkristi, todėl Lailai irgi tenka eiti lėčiau.

— Mam?

— Ką?

— Žinotai, kad Felikso užpakalyje yra kirminų? Per pertrauką jis ten įkišo pirštą, ištraukė vieną kirminą ir mums parodė. Matėm, kaip tas kirminas rangosi jam po nagu.

Laila sustoja ir gromuluoja, ką išgirdusi. Įprastai tokia žinia ją būtų privertusi klykti, bet dabar skamba kaip mažiausia šiandien ištikusi baisybė. Pažvelgia į dukrą.

— Tu lietei tą kirminą?

— Oi ne, — sako Violeta, įsimesdama į burną traškutį. — Aš pasakiau, kad iki gyvenimo galo laikysiuosi nuo jo lygiai per dešimt mylių. Taip pat ir nuo kitų berniukų. Jie visi bjaurūs.

Laila iš lėto perbraukia delnu per veidą ir giliai atsidūsta.

— Niekada ir nekeisk savo nuomonės, Violeta, — sako, kai įstengia pratarti žodį. — Tu jau dabar esi sukaupusi gerokai daugiau išminties nei aš.